

ON DOG

«Part I - Sloeback»

«Part II - White Horse y La Rumba»

ILK 209 & 210CD

ON DOG er den transeuropeiske kvintett som ble til i 2012 på initiativ fra danske Mark Solborg og den dansk bosatte italiener Francesco Bigoni, i forlengelse av deres samarbeid i den særegne trio Hopscotch. Derved ble Bigonis to medspillere i den italienske rørblåsertrio Crisco 3, Piero Bittolo Bon og Beppe Scardino, innlemmet, og kvintetten ble fulltegnet med den allsidige trommeslager Marc Lohr fra Luxemburg. Musikken tok hurtig form av tett noterte nåtidstonale verker, oftest i tre dissonante stemmer (for rørblåserne), avvekslende med passasjer av mere luftig, transparent karakter. Det melodiske stoff er komplekst og kantet med trekk fra postbop-musikken, og spesielt Bigonis komposisjoner viser slektskap til for eksempel Tim Berne og Sun Ra. Skjeve takt-er og forskutte beats er hverdagskost i gruppen og fortæres med glupende appetitt, med Lohr som hardtslående føremaskin. Til repertoaret bidrar Solborg med fire av de i alt tretten numre, som fordeler seg på de to CDer «Sloeback» og «White Horse y La Rumba». Solborg skriver generelt mer åpent og lyrisk. Selv den basstromme-dramatiske, heavy-rock karakter i «On Dog» dulmes av roligere faser, der for eksempel Solborgs klare gitarformasjoner fører over til Scardinos fabulerende barytonsolo, i en rubatoført, dialogisk form, som senere tas opp med Bittolo Bon på altsaksofon og Bigoni på tenor. På sikt erfares det at de mørke, kompakte harmoniseringer over hyppige, unisone rytmeostinater i gitar og barytonsaksofon samt trommene er dominerende på den første CDen. Her står den fint arrangerte «Sloeback» med elementer av støygitar og blåserkakofoni sterkt. Likeledes «Don't Touch Him (This is Jazz)», som med abrupt strofotema senterer om Bittolos medrivende altsaksofon og resulterer i en velkrydret italiensk salat av en kollektiv improvisasjon. På den andre CD er det overveiende lysere harmonier og mere luftige arrangementer som trer frem. Mange kontrapunktiske, lyriske dialoger, både noterte og improviserte, finner plass, som i Solborgs «Kites» med dialogene mellom klarinett (Bigoni) og barytonsaksofon (Scardino) og mellom tenorsaksofon (Bigoni) og gitaren. Og i

«Cze Gotowanie» trer de lettere instrumenter, Bigonis klarinett og i særdeleshet Bittolos tverrflytete, frem og beforder en smukk poetisk stemning. I «White Horse» spilles lenge uten trommer i langsomme lyriske klangflater, som omgir Solborgs reflekterende gitarsolo og dialog med klarinetten, samt senere Bittolos bassklarinettsolo, frem mot et intenst crescendo, med trommene tilbake som navigatør. Og enda slutter toeren med et ultimativt høydepunkt, «Double Dutch», hvor Bigonis klarinett svever gjennom et sart tåkesløv av klangflater og destillerer et rent ut eventyrlig epos av gripende skjønnhet. Musikken vokser ved hvert gjenhør og stadfester kvintetten ON DOG som et nytt forfriskende band med en original sound, tuftet på en suggererende, polyfonisk samtidsmelodikk - tidvis dansende i kompleks rytme. Bravo! **Bjarne Søltoft**

AARON PARKS

«Arborescence»

ECM 2338 3744401

På ECM-debuten sin har Aron Parks improvisert fram 11 komposisjoner i Mechanics Hall i Worcester, Massachusetts. Akustikken er varm og klar. Tittelen er eit ord ein nyttar til å skildra korleis eit tre tek form. Korleis ein skal relatera tittelen til musikken generelt er litt uklart, men i følgje Parks sjølv har musikken utvikla seg slik greiner og røter tek form for å søkja høvesvis solljos og vatn. Det er ei grunnleggjande komtemplativ og poetisk stemning på plata. Parks tek seg tid til å snu og venda på ideane sine. Av og til syng han med i beste Jarrett-stil. Ein finn spor etter klassiske komponistar som Arvo Pärt og Erik Satie, men også jazzmusikarar som Paul Bley og Kenny Wheeler. Med ECM-debuten verkar det som han har kome heim, i alle fall musikalsk sett.

Lars Mossefinn

IVO PERELMAN

«Enigma»

LEO RECORDS CD LR 683

«A Violent Dose of Anything»

LEO RECORDS CD LR 681

Saksofonisten Ivo Perelman fikk en del oppmerksomhet i disse spaltene i et av våre seneste utgaver. Han er en av de mest produktive jazzmusikerne på kloden om dagen, sammen med en saksofonkollega fra Sverige og en trommeslager fra Stavanger. For en stund siden dukket det opp to nye innspillinger med den Sør-

Amerikanske saksofonisten. På den første «Enigma» spiller han sammen med noen av sine medsammensvorne gjennom flere år, pianisten Matthew Shipp og trommeslagerne Whit Dickey og Gerald Cleaver. På den andre, «A Violent Dose of Anything» hører vi han sammen med Shipp på piano og fiolinisten og bratsjisten Mat Maneri, i et temmelig annerledes uttrykk, enn på den relativt frilynte «Enigma». Den beste måten å beskrive Perelman på, er ordet ENERGI, med store bokstaver. Et annet kan godt være Coltrane. For det er i det landskapet han beveger seg med sitt saksofonspill.

En annen ting som særpreger de fleste av Perelmans prosjekter er at han sjelden benytter bassister i trioene sine. Unntaket var innspillingen «Serendipity» (anmeldt i nummer 02:2013), hvor de kalte inn bassisten William Parker, siden en av de andre musikerne kom for sent til innspilling.

På «Enigma» får vi åtte originalkomposisjoner utviklet i studio på direkten, en prosess som kan gå fryktelig galt, men som i noen tilfeller blir til spontane happenings uten sidestykke. På «Enigma» synes jeg de fire kommer veldig bra fra det, selv om mye er basert på kommunikasjonen mellom Perelman og Shipp, som kjenner hverandre godt fra før, og at de to trommeslagerne blir litt som statister å regne.

På «A Violent Dose of Anything» er lydbildet tørrere enn på «Enigma», men også her er alt komponert i øyeblikket, uten noen plan eller struktur på hvor det skal ende. Åtte «komposisjoner», hvor alle musikerne får tid og plass til å komme med sine innspill og ideer.

Det originale med denne innspillingen er bruken av bratsj. Mike Maineri, sønn av frijazzlegenden Joe Maneri, kan av og til «gå litt i veien» for Perelmans saksofon, siden lyden ikke er så fryktelig ulik, men det gjør ikke så mye. Det er uansett interessant hvordan Shipp og Perelman endrer sin måte å tilnærme seg den fritt improviserte musikken på, når man får inn et strykeinstrument. Begge disse innspillingerne er ytterst kreative og interessante, hvis du er opptatt av musikk som ikke er så veldig strukturert og tilpasset «vanlige» taktarter og normer. Dette er to plater som viser hvor spennende fri improvisasjon kan være, og det må snart bli et folkekrav at noen henter over noen av musikerne i kretsen rundt Ivo Perelman for konserter

i «furet værbitt». Skjer det, så vil i alle fall denne skribenten være på plass!

Jan Granlie

ELDBJØRG RAKNES

«Open»

MYRECORDINGS MYO6CD

Bare Eldbjørg Raknes? Hun har lagd all musikken, og synger. Helt aleine. Men det hele er innspilt av Audun Kleive, og mannen er i tillegg medprodusent. Så dette er nok likevel et slags duoprojekt. Eldbjørg Raknes & Audun Kleive. Noen plater er vanskeligere å anmelde enn andre. Denne befinner seg aller øverst i det vanskeligste av det vanskelige. Hvorfor? Fordi det, fra et anmeldersynspunkt, ikke fins noen «knagger» å henge teksten på. Musikken er i sin helhet «lyder». Ingen melodier, ingen instrumenter. Bare Eldbjørgs vokal, tilberedt i alle mulige former for moderne lydlandskap. Ikke så mye elektronikk, egentlig - men mye dubbing, «luft», ekko etc. etc. Dette er det motsatte av «one take», om du forstår. Høres sært ut? Det er sært så det holder. Hvilket altså ikke betyr at det ikke er fint. Men - for *meget* spesielt interesserte. **Arild Rønson**

HUGO RASMUSSEN ALL STARZ & THE HUGO RASMUSSEN TRIO

«Hugo... Partly Live»

STUNT RECORDS STUCD 13032

Når Hugo Rasmussen samler sine største stjerner, er det i trygg forvisning om at han trolig er den største stjerna av dem alle. Den nå 72 år gamle danske bassisten har deltatt på rundt 800 album, og har samarbeid med folk som Dexter Gordon, Ben Webster og Tom Waits på meritlista. Nå er det heldigvis slikt med jazzmusikere at pensjonsalderen kan man bestemme selv, og på denne plata er det ingenting som tyder på at bassmaestroen er musikalsk mett av dage. For her er den rytmiske og melodiske sansen absolutt til stede i fullt monn hos Rasmussen selv. Det virker heller ikke som Kasper Tranberg på trompet, Jakob Dinesen på tenorsaksofon, Mads Hyhne på trombone, Heine Hansen på piano eller trommeslager Kresten Osgood har sett på denne spillejobben som et nødvendig onde heller. Dinesen spiller sedvanlig praktfullt, særlig på «I'll See You In My Dreams» av Isham Jones, mens på åpningssporet «Somewhere Over The Rainbow», som er spilt i hjel av Gud og hvermann, viser både Rasmussen og Tranberg seg fra sine beste sider og spiller gåsehud på

